

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.030/2024/7.

I. r. felperes: Felperes1

(Cím2)

II. r. felperes: Felperes2

(Cím2)

A felperesek képviselője: Horváth Antal Ügyvédi Iroda

(Cím5,

eljáró ügyvéd: dr. Horváth Antal)

Alperes: Alperes1

(Cím1)

Alperesi képviselő: Kapolyi Ügyvédi Iroda

(cím7;

eljáró ügyvéd: dr. Kapolyi József)

Alperesi beavatkozó: Alperes2

(Cím3)

Alperesi beavatkozó jogi képviselő: jogtanácsos kamarai jogtanácsos

A per tárgya: kártérítés és sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, 62.M.70.112/2023/22.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperesek, 23.

Í t é l e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla egyetemlegesen kötelezi az I. és II. rendű felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 372.618 (háromszázhetvenkettőezer-hatszáztizennyolc) forint perköltséget.

Az ítéltábla egyetemlegesen kötelezi az I. és II. rendű felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg az alperesi beavatkozó részére 50.000 (ötvenezer) forint perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a feljegyzett 1.386.677 (egymillió-háromszáznyolcvanhatezer-hatszázhetvenhét) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak, mely szerint az I. r. felperes és az alperes között 2016. február 1-től határozatlan időre létesített munkaviszony állt fenn, az I. r. felperes munkaköre operátor volt.

[2] Az I. r. felperes 2020. augusztus 18-án munkavégzés közben balesetet szenvedett, amikor a nedves padozaton megcsúszott, elesett, a bal kéz orsócsonttörését szenvedte el. Az alperes 2020. augusztus 27-én meghallgatta az I. r. felperest a baleset körülményeiről, jegyzőkönyvet vettek fel, és felhívták kárigénye bejelentésére. Az I. r. felperes a megjegyzés rovatban jelezte, hogy kárigénye nincs.

[3] Az I. r. felperes a balesetet követően korábbi munkaköri feladatait látta el, nyugdíjba vonulásáig, 2023. január 31-ig.

[4] A II. r. felperes az I. r. felperes házastársa. A felperesek 2022. november 3-án az alperesnél személyes egyeztetést kezdeményeztek az I. r. felperes balesetéből fakadó kárigény érvényesítésével kapcsolatban. Peren kívüli egyeztetés folyt a felek között, az I. r. felperes 2022. november 15-én e-mailben a maradandó egészségkárosodása miatt 15.000.000 forint sérelemdíj megfizetését kérte. Az alperes 2022. november 18-án tájékoztatta az I. r. felperest arról, hogy a felelősségbiztosítás alapján a biztosítóval felvette a kapcsolatot.

[5] Az I. és II. r. felperes 2023. január 3-án kárigénye tekintetében úgy nyilatkozott, hogy az I. r. felperes 483.278 forint gyógyszerkötség és 10.000.000 forint sérelemdíj igényt kíván érvényesíteni, a II. r. felperesnek igénye ekkor nem volt. Az alperes biztosítója, a perbeli beavatkozó az I. r. felperes orvosi vizsgálatát kérte, amelynek eredményére tekintettel 2023. július 7-én az I. r. felperes részére 4.000.000 forint egyezségi ajánlatot tett azzal, hogy ez tény vagy jog elismerését nem jelenti. A felperesek 2023. július 26-án az ajánlatot elutasították. A beavatkozó 2023. augusztus 23-án a 4.000.000 forintos ajánlatát megerősítette azzal, hogy ez tény vagy jog elismerését nem jelenti.

[6] Az I. és II. r. felperes 2023. november 6-án kereseti kérelmet terjesztett elő, a pontosított kereseti kérelem szerint I. r. felperes kötelezni kérte az alperest 2020. augusztus 18-tól 2022. december 31-ig terjedő időszakra 483.278 forint gyógyszerkötség és 2022. január 1-jétől késedelmi kamat, valamint 10.000.000 forint sérelemdíj, és 2020. augusztus 18-tól számított késedelmi kamat, továbbá 736.000 forint lejárt háztartási és házkörüli kisegítő járadék és 2020. október 4-től járó késedelmi kamat, továbbá 2020. november 18-tól 2023. október 31-ig terjedő időszakra 3.092.000 forint lejárt háztartási és házkörüli kisegítő járadék, és 2022. május 1-től számított kamat, 2023. november 1-től havi 120.000 forint, 2025. január 1-től minden évben a KSH által közzétett előző évi inflációval emelt összegű háztartási és házkörüli kisegítő járadék megfizetésére. A II. r. felperes 3.000.000 forint sérelemdíj, és 2020. augusztus 18-tól számított késedelmi kamat, valamint ügyvédi munkadíj megfizetésére is kötelezni kérte az alperest.

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte, azt mind a jogalap, mind azösszecszerűség tekintetében vitatta és ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az I. és II. r. felperest. Az alperes elsödlezen az igények elévülésére alapítottan kérte a kereseti kérelmek elutasítását, hivatkozva arra, hogy a 2020. augusztus 18-án bekövetkezett balesetből származó felperesi igényeket 2023. augusztus 18-ig lehetett volna érvényesíteni. Az alperes álláspontja szerint az elévülési idő nem nyugodott és nem is szakadt meg.

[8] Az alperesi beavatkozó ellenkérelmében a kereset elutasítását és perköltsége megállapítását kérte. A kereset jogalapja tekintetében az elévülésre hivatkozott a PK51. számú állásfoglalás, továbbá a BH219.2009., a BH189/2013. és a BH2007.156. eseti döntésekre utalva. Az alperesi beavatkozó a keresetekösszecszerűségét is vitatta, arra hivatkozott, hogy a járadékigény nem igazolt, az egyéb kárigények és a sérelemdíj iránti igény eltűzött.

[9] Az elsőfokú bíróság az I. és II. r. felperes keresetét elutasította, egyetemlegesen kötelezte öket, hogy az I. r. alperes részére 595.353 forint, az alperesi beavatkozó részére pedig 100.000 forint perköltséget fizessenek és megállapította, hogy a feljegyzett 1.125.077 forint illeték az állam terhén marad.

[10] Az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 286. § (4) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 6:22.§ (2) bekezdésére, 6:23. § (1) bekezdésére utalással elsődlegesen a perbevitt igények elévülését vizsgálta. Az elévülés szempontjából figyelemmel volt az Mt. 175. §-ában írtakra is.

[11] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:24. § (1) bekezdése alapján vizsgálta az elévülési idő nyugvását, valamint a Ptk. 6:25. § (1) bekezdése szerint az elévülés megszakadását is. Figyelemmel volt továbbá a 2024. január 1-től a közvetítői tevékenységről szóló 2002. évi LV. tv. 31. § (2) bekezdésére is. Az elsőfokú bíróság az Mt. 286. § rendelkezése alapján az elévülést hivatalból vizsgálta és nem találta megalapozottnak a felperesek azon hivatkozását, hogy a sérelemdíj vonatkozásában az elévülési idő a Ptk. szabályainak alkalmazásával 5 év, mivel az Mt. 286. § (4) bekezdése a munkaviszonyból származó igények tekintetében az elévülési idő tartamát 3 évben határozza meg.

[12] Az elsőfokú bíróság az igényérvényesítés lehetőségével kapcsolatosan az EBH2004.1120. és a BH2005.286. alapján rögzítette, hogy az igényérvényesítés lehetősége akkor következik be, amikor a jogosult tudomást szerez mindazokról a tényekről, amelyek ismerete szükséges a kártérítés, illetve sérelemdíj iránti igény érvényesítéséhez. Az I. r. felperes arra hivatkozott, hogy 2021. augusztus 4-ig nem szerzett arról tudomást, hogy az egészségkárosodása végleges lesz, eddig az időpontig bízott abban, hogy sérülése szövődmény nélkül meggyógyul.

[13] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a baleset miatti munkáltatói felelősség jogalapját nem befolyásolja az, hogy az egészségsérelem átmeneti, tartós vagy végleges időtartamú. Állapotrosszabbodás esetén járadékfelelélési igény vagy további kártérítési igény érvényesíthető.

[14] Az elsőfokú bíróság az elévülés nyugvásának vizsgálata során figyelemmel volt a Kúria Pfv.IV.21.403/2019. és a Pfv.III.21.484/2021/6. számú döntéseire, megállapította, hogy az elévülés nyugvását eredményező menthető ok akkor áll fenn, ha a jogosult akár objektív, akár szubjektív okból el van zárva attól, hogy a követelését érvényesítse. Jelen esetben ilyen ok nem állt fenn az I. r. felperes 2020. augusztus 18-án elszenvedett balesete vonatkozásában. Az I. r. felperesnél már ekkor megállapították az orsócsonttörést, és balesetét az alperes munkabalesetnek nyilvánította 2020. augusztus 31-én. Kellő alap nélkül hivatkoztak a felperesek arra, hogy az egészségkárosodás időtartama az elévülés nyugvásához vezet, mert az az igény érvényesíthetőségét nem akadályozta (Kúria Mfv.VIII.10.172/2022/3.). Az elévülés nyugvását kizárólag olyan körülmény okozhatja, amely ténylegesen megakadályozta a felet a követelés érvényesítésében, az igényérvényesítéssel kapcsolatosan önhiba nem állapítható meg (BH2023.222.).

[15] A felperesek arra való hivatkozása, miszerint az, hogy a felek között egyeztetés folyt, ezért alappal bízhattak a peren kívüli megegyezésben, olyan menthető oknak minősül, amely az elévülés nyugvását eredményezi, nem megalapozott. Ebben a körben a BH224.9. eseti döntésre hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az I. r. felperes az alperest először 2022. november 3-án kereste meg e-mailben, konkrét igényét 2023. január 3-án jelölte

meg, a beavatkozó részéről érkezett egyezségi ajánlatot 2023. július 26-án elutasította. A beavatkozó 2023. augusztus 23-án a korábbi ajánlatát tartotta fenn. Mindezek alapján nem találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság azt az felperesi hivatkozást, hogy 2022. november 3-tól 2023. július 23-ig terjedő időszakban az elévülés nyugodott.

[16] A felperesek az elévülés megszakadására is hivatkoztak, az 1/2018. (VI.25.) KMK vélemény és a 3/2018. (IX.17.) KMK vélemény alapján szintén az egyeztetésre alapítottnak. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:25. § (1) bekezdésének taxatív felsorolására figyelemmel megállapította, hogy a közvetítői eljárás mellett mik az elévülést megszakító körülmények. A perbeli esetben a felek között egyezség nem jött létre, az elévülést megszakító körülmény nem merült fel. A felperesek a 2023. augusztus 18-i elévülési határidőn túl, 2023. november 6-án érvényesítették igényüket az alperessel szemben, amely már bírósági úton nem érvényesíthető. Az elsőfokú bíróság a perköltség viselésről is rendelkezett.

[17] Az I. és II. r. felperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és közbenső ítélettel állapítsa meg, hogy az alperes a 2020. augusztus 18. napján bekövetkezett üzemi balesettel ok-okozati összefüggésben felmerült kárai megtérítésére köteles. A felperesek perköltség igényt is előterjesztettek. A felperesek az elsőfokú bíróság megállapításait jogszabálysértésre hivatkozással vitatták. Az I. r. felperes a munkahelyi baleset következményeivel nem volt tisztában, abban a hitben volt, hogy a keze meggyógyul. Ereje megfeszítésével végezte a kétéves munkát, hogy nyugdíjba tudjon menni. Arról, hogy a keze nem fog meggyógyulni, a gyógytornásztól szerzett tudomást 2021. augusztus 2-án. Ezt erősítette meg a körzeti orvos augusztus 4-én, amikor a megváltozott munkaképességük ellátásával kapcsolatos kérelmet kitöltötte. A Vármegyei Kormányhivatal keresetlevélhez F/8-9. sorszám alatt csatolt összefoglaló véleményből és a határozatból megállapítható, hogy az I. r. felperes össz-szervezeti egészségkárosodásának mértéke 30 %, de az nem került meghatározásra, hogy ezen belül milyen mértékű az üzemi baleseti eredetű károsodás. Az I. r. felperes szakértői vizsgálatára 2023. június 15-én került sor, az F/13. alatt csatolt szakértői vélemény tanúsította, az I. r. felperes baleseti egészségkárosodása 30 %, az össz-szervezeti egészségkárosodás 40 %. Az I. r. felperes a balesetet követően egy hónapig szorult teljes ápolásra, két hónapig teljeskörű gondozásra, a háztartási munkákat három hónapig nem tudta ellátni, azt követően is a könnyebb munkákat tudja elvégezni. A bal csuklóján élete végéig rögzítő kötést kell használnia. Az I. r. felperes egészségi állapota a 2022. szeptember 30-án kelt véleményhez képest jelentősen romlott, azóta is folyamatosan romlik.

[18] A felperesek álláspontja szerint az ismertetett történeti tényállás és kronológiai sorrend ismeretében fel sem mertült, hogy az érdemi egyeztetésre hajlandóság és a beavatkozó által elvégzett orvosszakértői vélemény elkészítése és az egyezségi ajánlat ideje alatt az elévülés nem nyugodott. Arra hivatkoztak, hogy az elévülés 2022. augusztus 2 napjáig, de legkésőbb 2022. november 8. napjától 2023. augusztus 23-ig a peren kívüli egyeztetés ideje alatt nyugodott. Az I. r. felperes joggal bízott abban, hogy alperes és a beavatkozó a jóhiszeműség és a tisztesség elve szerint jár el a kártérítési kérelem ügyében.

[19] A felperesek álláspontja szerint az elévülés a Ptk. 6:24. § (1) bekezdés értelmében nyugodott, illetőleg a Ptk. 6:25. § (1) a) pontja értelmében megszakadt. Ennek alátámasztásaként a BH2024.1.9. határozatra, illetőleg a BH2006.4.125. határozatra hivatkoztak. A felperesek a fellebbezési pertárgyértéket 17.311.278 forintban jelölték meg, az

illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) b) pont alapján illetékfeljegyzési jogra hivatkozva az illeték lerovását mellőzték.

[20] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, a felperesek felszámított 598.600 forint + áfa ügyvédi munkadíj viselésére kötelezését kérte. Az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte és alkalmazta a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, érdemben helyes ítéletet hozott, amikor megállapította a perben érvényesíteni kívánt követelések elévülését. Az alperes szerint a felperesek által az elsőfokú ítélettel szemben megfogalmazott jogi érvek megalapozatlanok. A kár mértékének és összagszerűségének teljeskörű ismerete hiányában is megnyílt az igényérvényesítés lehetősége, az elévülés ezekből nem nyugodhatott. A felperesek azzal is tisztában voltak, hogy mekkora összegben kívánják követelésüket érvényesíteni, a követelésüket összagszerűen a pert megelőzően az alperes tudomására hozták, így még az a helyzet sem állhatott elő, hogy a kár mértékét és összagszerűségét a felperesek ne ismerték volna. Az alperes ennek jogalapját és összagszerűségét vitatja.

[21] A felperesek fellebbezésükben arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta a Ptk. 6:24. § (1) bekezdését. Alperes szerint az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott az irányadó bírói gyakorlatra, mely szerint az elévülés nyugvása kivételes, és kizárólag olyan körülmény okozhatta volna, mely akár objektív, akár szubjektív okból ténylegesen megakadályozta a felpereseket a követelés érvényesítésében. A felperesek oldalán a követelés érvényesítésével kapcsolatban önhiba sem állhatott volna fenn (Pfv.III.21.484/2021/6., Mfv.10.172/2022/3.). Az alperes hivatkozott arra, hogy jelen ügy tényállásából egyértelműen megállapítható, hogy a felperesi önhiba fennállt, a nyugvás megállapításának nem lehet helye, mivel felperesek követelésük érvényesítésével tétlenül várakoztak. Kiemelte, hogy az összagszerűség pontos ismerete, az egészségsérelem végleges jellegének ismerete azért sem feltétele az igényérvényesítésnek, mert az egészségsérelem átmeneti, tartós vagy végleges jellege a pert megelőzően és a perben is megállapítható szakértő igénybevételével.

[22] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának [26]-[33] bekezdéseiben helyesen következtetett arra, hogy az elévülés a felperesek által hivatkozott okból nem nyugodhatott. Nem eredményezte az elévülés nyugvását a peren kívüli rendezés lehetőségének érdemi megvizsgálása, amelynek keretében a beavatkozó egyezségi ajánlatot tett, és tény-, vagy jogelismerését nem jelentett. Ezt az ajánlatot a felperesek a baleset bekövetkezését követő 3 éven belül elutasították.

[23] Az alperes álláspontja szerint a felperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy az alperes és az alperesi beavatkozó magatartása sértette a jóhiszeműség és tisztesség elvét. Az elsőfokú bíróság a hivatkozott egyezségkötési tárgyalásokat megfelelően értékelte, és érdemben helyesen jutott arra a következtetésre, hogy azok nem voltak alkalmasak az elévülés nyugvására megállapítására. A felperesek azért sem feltételezhették, hogy igényüket peren kívül érvényesíthetik, mert a felek között még csak folyamatos iratváltás sem volt, az alperesi beavatkozó semmiféle kifizetéseket nem teljesített a felperesek részére. Az alperes nem volt köteles sem jogszabály alapján, sem más szabály alapján egyezséget kötni, így emiatt sem bízhattak okkal az egyezségkötésben a felperesek. Az alperes és a beavatkozó magatartásában semmilyen hitegetés, rosszhiszemű magatartás nem volt, sem a pert megelőzően, sem a per során.

[24] Nem eredményezte az elévülés megszakítását a beavatkozó által tett tény-, vagy jogelismerést nem jelentő egyezségi ajánlat, amelyet felperesek a 3 éves elévülési időn belül elutasítottak. A beavatkozó 2023. július 7. napján tett egyezségi ajánlata nem minősülhetett tartozáselismerésnek, mert az kifejezetten tény és jogelismerés nélkül került megtételre. A Ptk. 6:8. § (1) bekezdése alapján vita esetén a jognyilatkozatokat úgy kell értelmezni, ahogyan azt az I. r. felperesnek az alperes, illetve a beavatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Az alperes csupán szándékát jelezte a tárgyalásokkal kapcsolatban, tartozáselismerésre nem került sor, a beavatkozó kifejezte, hogy az általa előadottak nem minősülnek tény- vagy jogelismerésnek. Az egyezségi ajánlat jognyilatkozat volt, de nem tartozáselismerés.

[25] A felperesek az alperes fellebbezési ellenkérelmében előterjesztett másodfokú perköltség tekintetében úgy nyilatkoztak, hogy az alperes által megjelölt munkaórák eltúlzottak, esetleges pervesztésük esetére az alperes perköltség igénye mérséklését, a ténylegesen kifejtett munkaórákkal arányos perköltség megállapítását kérték.

[26] Az alperesi beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felpereseket jogtanácsosi munkadíj, mint perköltség megfizetésére kötelezni kérte. Az alperes fellebbezési ellenkérelemhez csatlakozott. Előadta, hogy az I. rendű felperes bal csuklója törésének tényét a munkabaleseti jegyzőkönyv is tartalmazza. Az I. rendű felperesnek 2020. augusztus 18-án megnyílt a lehetősége a jelen keresettel érvényesítendő sérelemdíj és kártérítés követelésére.

[27] A felperesek alappal nem hivatkozhatnak az elévülés nyugvására. A sérülés jellegénél fogva nem okozott akadályt az igény érvényesítésében. Az I. rendű felperesnek tisztában kellett lenni a baleset miatt bekövetkezett változásokkal, annak mindennapjaira gyakorolt hatásával. Az, hogy az I. rendű felperes állapotában javulás nem várható, az összegszerűség körében értékelendő és nem az igény érvényesítésének körében.

[28] Az I. r. és II. r. felperesek fellebbezése nem megalapozott.

[29] A másodfokú bíróság a 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el. Megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ban írt feltételek nem állnak fenn, a felperesi fellebbezését annak korlátai között, a Pp. 370. §, 372. § és 369. § (1) és (3) bekezdés szem előtt tartásával bírálta el.

[30] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság kellően széles körben folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást a Pp. 279. §-ában foglaltaknak megfelelően, a bizonyítékok okszerű értékelésével állapította meg. Az elsőfokú bíróság a felek részére a Pp. 265. §-ában írtaknak megfelelő tájékoztatást adott a bizonyítási érdekről, a bizonyítási indítványokat foganatosította, a felek által előadott tényállításokra vonatkozóan a bizonyítékokat azok tartalmával egyezően értékelte, a Pp. 279. § megsértése nem állapítható meg.

[31] A felperesi fellebbezésben foglaltak alapján a másodfokú bíróság egyrészt azt vizsgálta, hogy az I. rendű felperes 2020. augusztus 18-án bekövetkezett balesetét követő 3 éves elévülési időn belül a Ptk. 6:24. § (1) bekezdés szerint az elévülés nyugvásának jogszabályi feltételei teljesültek-e. A felperesek ebben a körben azt adták elő, hogy az I. rendű felperes 2021. szeptember 4-én szerzett arról tudomást, hogy a balesetben sérült csuklója maradandóan sérült. Az elsőfokú bíróság a Kúria Pfv.IV.21.403/2019. és Pfv.III.21.484/2021/6. számú döntései mellett figyelemmel volt a Kúria Mfv.VIII.10.172/2022/3. számú határozatára és a BH2023.222. döntésre is és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek az igényérvényesítésük késedelménél az önhibán kívüli menthető okot nem tudták bizonyítani.

[32] A felperesek előadták, hogy 2022. november 8-tól 2023. augusztus 3-ig a felek között peren kívüli egyeztetés folyt az I. rendű felperes, az alperes és a biztosító között, amely az igényérvényesítés késedelmével kapcsolatban igazolja, hogy menthető okból nem nyújtották be a kereseti kérelmüket elévülési időn belül a felperesek a Ptk. 6:24. § (1) bekezdésben foglaltaknak megfelelően. A peren kívüli egyeztetés nem menti a felperesek késedelmét, az a felperesek részéről nem képezte akadályát az elévülési időn belüli igényérvényesítésnek, mivel a beavatkozó 2023. július 26-ai levelében tájékoztatta az I. rendű felperest, hogy az ajánlata nem tekinthető jogelismerésnek.

[33] A felperesek a fenti, peren kívüli egyeztetés időszakát a Ptk. 6:25. § (1) bekezdés alapján az elévülési időt megszakító eseményként is kérték értékelni, amely hivatkozásuk szintén nem megalapozott, mivel a jogszabály tételesen megjelöli, hogy az elévülési idő megszakítását a kötelezett részéről a tartozás elismerése, egyezség megkötése, vagy a kötelezettel szembeni bíróság előtti igényérvényesítés eredményezheti. A felperesek által hivatkozott peren kívüli egyeztetés nem zárult egyezség megkötésével, az I. rendű felperes nem fogadta el a beavatkozó ajánlatát, amely nem jelentette a felperesi követelés jogelismerését.

[34] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság megállapításaival a Ptk. 6:24. § (1) bekezdésének, és 6:25. § (1) bekezdésének alkalmazásával kapcsolatban egyetértett, a felperesek nem tudták igazolni a késedelmes igényérvényesítésük tekintetében sem az elévülési idő nyugvását, sem annak megszakadását.

[35] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel támadott részében, mint érdemben helyes döntést hagyta helyben a Pp. 383. § (2) bekezdésére és a 386. § (4) bekezdésére utalva.

[36] A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, elvesztések lettek. Az I. rendű felperes a Pp. 525. § alapján munkavállalói költségmentességre jogosult, a II. rendű felperes személyes költségmentességre, ezért a Pp. 102. § (6) bekezdés értelmében a fellebbezési eljárással kapcsolatosan felmerült feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad. A fellebbezési illeték mértékét a másodfokú bíróság az Itv. 46. § (1) bekezdés alapján határozta meg.

[37] Az alperes perköltség igényével összefüggésben, a felszámított munkadíj és a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység arányosságának vizsgálata [a bírósági eljárásban

megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: Ükr.) 2. § (2) bekezdés] során az alábbiakat állapította meg a másodfokú bíróság.

[38] A Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése szerint a fél a perköltsége megtérítését annak felszámításával kérheti. A felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit. Az Ükr. 2. § (1) a) pontja alapján kérte az ügyvédi megállapítását.

[39] Felperesek az alperes által előterjesztett díjfelszámításban foglaltakat az óradíj tekintetében nem vitatták, az alperes által felszámított munkaórák mértékét minősítették eltúlzottnak és a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkával arányos munkadíj megállapítását kérték –pervesztességük esetére.

[40] Az alperes fellebbezési ellenkérelméhez A/6. alatt munkaidő kimutatást csatolt, melyben dátumszerűen meghatározta, hogy mely napon, az ügyvédi iroda név szerint megjelölt melyik tagja, milyen tevékenységet, pontosan milyen időtartamban végzett a következők szerint:

összesen: 21,1 óra alapul vételével az ügyvédi munkadíj nettó 598.600 forint.

[41] A 2024. 08. 21. napján személy1 által kifejtett tevékenységre 34.000 forint óradíjjal, a többi napon személy2 és személy3 által kifejtett tevékenységre 28.000 forint óradíjjal számolt az alperes, a megbízási szerződésben megállapított óradíjak szerint.

[42] Az ügyvéd által előterjesztett díjfelszámítás (munkaidő kimutatás) akkor tekinthető megfelelőnek, ha annak alapján a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység időigénye ellenőrizhető, mivel ez a feltétele annak, hogy a bíróság – a fél indítványa alapján – a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység és a felszámított munkadíj összege egybevetését, az Ükr. 2. § (2) bekezdés szerinti arányosság vizsgálatát elvégezhesse.

[43] Az alperes által becsatolt megbízási szerződés és a munkaidő kimutatás alapján nem állapítható meg, hogy a kimutatás „tevékenység” oszlopában használt tágabban értelmezhető tevékenység fogalom (gyűjtőfogalom): „fellebbezési ellenkérelem előkészítése” pontosan mit jelent, különös tekintettel arra, hogy a kimutatás az ezen általános előkészítő tevékenység körébe sorolható konkrét tevékenységeket is nevesít, úgy mint: „fellebbezéssel kapcsolatos tájékoztatás”, „ügyiratok áttanulmányozása”, „fellebbezési ellenkérelem vázlatának kidolgozása”, „tanácsadás az ügyfélnek a másodfokú eljárással kapcsolatban”, „az ellenkérelem áttekintése”, „a fellebbezési ellenkérelem szerkesztése”, „fellebbezési ellenkérelem véglegesítése”, „fellebbezési ellenkérelem felülvizsgálata”. Az egy-egy adott tevékenységre fordított pontos munkaórák számát szintén megállapíthatatlanná, illetve ellenőrizhetlenné teszi, hogy a kimutatás a tevékenység tekintetében több dátumnál a „fellebbezési ellenkérelem előkészítése” megfogalmazást önállóan használja, míg más dátumoknál a „fellebbezési ellenkérelem előkészítése”-vel egyidejűleg más konkrét tevékenységet is tartalmaz anélkül, hogy utóbbi esetekben meghatározásra kerülne, hogy a „fellebbezési ellenkérelem előkészítése”, illetve a másik konkrét tevékenység külön-külön mennyi időt vett igénybe (például: „tanácsadás az ügyfélnek a másodfokú eljárással

kapcsolatban; fellebbezési ellenkérelem előkészítése”). Ebből azonban nem lehet okszerűen arra következtetni, hogy az utóbbi esetekben a „fellebbezési ellenkérelem előkészítése” tevékenység mellett nevesített egyéb tevékenység az adott előkészítő tevékenység konkretizálása, mert akkor az nem világos, hogy a „fellebbezési ellenkérelem előkészítése” önálló használata konkrétan milyen tevékenységet takar. A megbízási szerződés és a munkaidő kimutatás alapján tehát nem állapítható meg, hogy mi indokolja a „fellebbezési ellenkérelem előkészítése” megfogalmazás egyidejű használatát a konkrétan megnevezett előkészítő tevékenységekkel, ilyen körülmények mellett nem állapítható meg továbbá az sem, hogy a „fellebbezési ellenkérelem előkészítése” tevékenységnek mi a tartalma.

[44] Ebből következően a másodfokú bíróság álláspontja szerint a kimutatás azon részében alkalmatlan a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység és az arra felszámított munkaórák ellenőrzésére, egybevetésére, ahol a „fellebbezési ellenkérelem előkészítése” tevékenység önállóan, vagy más konkrét tevékenységgel együttesen került megjelölésre a kimutatásban.

[45] Tekintettel arra, hogy a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján a perköltség igényt érvényesítő fél kötelezettsége, hogy a díjfelszámítást (munkaóra kimutatást) olyan módon terjessze elő, hogy annak alapján a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység időigénye ellenőrizhető legyen és ennek a kötelezettségének az alperes csak részben tett eleget, a másodfokú bíróság az Ükr. 2. § (2) bekezdésében foglaltak alapján az alábbiak szerint mérsékelte az ügyvédi munkadíj összegét.

[46] Megállapítható, hogy a kimutatás szerint a 2024. 07. 29. és 2024. 08. 21. közötti időszakban megjelölt tevékenységek mind a fellebbezési ellenkérelem előkészítése körébe tartoznak, ezekre összesen 19 órát számított fel az alperes. A fent kifejtettekre tekintettel erre az időszakra a másodfokú bíróság álláspontja szerint a konkrét előkészítő tevékenységeket megjelölésére figyelemmel 2024. 08. 02. 4,5 óra, 2024. 08. 09. 2 óra, 2024. 08. 12. 1 óra, 2024. 08. 21. 0,6 és további 1,3 óra, valamint a 2024. 08. 22. 0,5 óra és 2024. 08. 27. 0,3 óra, összesen 10,2 óra vehető figyelembe a kimutatás alapján. Ebből 8,9 óra 28.000 forint óradíjjal, 1,3 óra pedig 34.000 forint számítható fel, így összesen 293.400 forint + áfa, azaz 372.618 forint perköltség megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság az alperes javára a felpereseket.

[47] Az alperesi beavatkozót illető perköltség összegét a másodfokú bíróság az Ükr. 3. § (5) bekezdésében foglaltak alapján, az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség fele összegében határozta meg és kötelezte a felpereseket annak viselésére.

[48] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2024. szeptember 17.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró

Dr.Sarmon Hedvig s.k.
bíró